

Proa

MÀRIUS SERRA
La dona més pintada

MÀRIUS SERRA

LA DONA MÉS PINTADA

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: març del 2023

© Màrius Serra, 2023

Disseny de la coberta: Planeta Art & Disseny

Imatge de la coberta: «Noia amb vestit vermell», 1974 © Maties Palau Ferré / Institut Municipal Reus Cultura. Fotografia de l'Arxiu fotogràfic del Museu de Reus

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions, SLU, Proa

Diagonal , 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-998-6

Dipòsit Legal: B. 2.630-2023

Composició: La letra, S.L.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

TAULA

LA DONA MÉS PINTADA	11
EPÍLEG	447
AFA: Apèndix ficció anotada	487
Notes	489
Índex de noms a les notes AFA	511

Rei, sota, cavall.

Fa mesos que jugues al solitari. Cada matí, a l'hora del cafè, et passes una bona estona buscant el consol de les cartes. Són el teu solaç.

Vuit, nou, set.

Aquest set el pots col·locar a la columna de les copes, i quan el treus veus que el nou d'oros també encaixa al seu lloc segons les regles del joc que segueixes, però la tercera carta és el vuit de bastos i encara no té lloc a la columna bastonera, perquè aquí només has baixat fins a la sota i hi faltaria el nou.

Tres, dos, set.

Res, és un set d'espases i la seva columna encara no s'ha començat ni a formar, presidida per l'as com una estalactita sense degoteig. Fa uns mesos que tens la sensació de protagonitzar un soliloqui desolador. Massa dies de solecismes, arrossegant els peus pel mateix pedregar, sense cap esperança de poder posar la vida en solfa. Cartes de solitari, cafè soluble, quefer insoluble i cap a la feina, com una formigueta sol·lícita que ha d'acumular aliments per quan vingui l'hivern.

Vuit, sota, tres.

Res, de copes però un número massa baix, perquè de mo-

ment l'última gota que ha fet créixer l'estalactita copera és el set i n'haurien de caure unes quantes, abans. D'ençà que va començar el que t'amoïna, la feina et sembla un pou assolellat de parets sense pintar i les hores són pinzells que es mouen sols per crear imatges solipsistes. Tant se val que, quan treballes al taller, et sembli veure la llum del sol al final del túnel en ple solstici d'hivern. Tard o d'hora et tornes a quedar a les fosques. Treballes de sol a sol i a la nit surts, mig solsit, a contemplar les estrelles per trobar el camí que t'alliberi de l'esclavatge diari.

Cinc, vuit, sis.

Una altra copa salvadora! Poses el sis sota el set de copes, destapes el vuit d'oros que encaixa a l'estalactita àuria sota el nou que penja d'abans i ho remates amb el cinc, que també és de copes. Ara sí que avances, de tres en tres! Resols que ja deus ser a prop, però quan mires amb ulls de mussol les columnes d'espases i bastos et descoratges, de tan escarransides com les trobes. Et sembla que el pou té unes parets que no s'acaben mai. Cada matí és sant tornem-hi: cartes de solitari, cafè soluble, quefer insoluble i el plomissol dels pinzells rossolant per les parets del pou insondable.

Cinc, set, rei.

Ep! El rei d'espases tot ho desencalla, i darrere un set d'oros oportú. En col·loques dues més. Potser sí que un dia resoldràs el conflicte que t'amoïna, sortiràs del pou i el deixaràs enrere, transformat en un mausoleu. O potser un matí trobaràs obsolets els pinzells, miraràs pou avall i t'hi deixaràs caure a plom, com un pèsol de pedra. Mentre col·loques les cartes tens la intuïció que si no trenques aviat aquesta rutina insolent cauràs en la desolació més absoluta. Ara hi ha nits que te'n vas a dormir entotsolat, amb la sensació que cada cop et costa més trobar consol en res. Però també hi ha matins bons, com avui, durant els quals et bressoles entre senyals inequívocs que semblen anunciar una

solució solvent, ni que només sigui el bon auguri d'acabar el solitari. De moment, el que s'acaba és la pila de cartes que tenies a les mans. Recomences amb les sobreres i es fa la llum.

Dos, sota, cavall.

Ara sí, Maties! El cavall i la sota d'espases estiren l'estalactita més bèllica cap a la zona inferior que podria ocupar una estalagmita incipient i la resta de cartes comencen a trobar el seu lloc a taula. Envàit per l'eufòria, no t'estàs d'emetre crits comprimits en l'aerosol de la teva loquacitat glossolàlica que s'enlairen insolents cap al sostre del bar, com si sols et calgués dessoldar l'escala del pou per poder-t'hi enfilat cap a la llum del sol exterior, fora del captiveri soldadesc. Fa mesos que pintes girasols amb els pinzells llogats, Maties, però avui els sols s'alineen i fan un solo a un pam dels teus ulls. Les quatre columnes del solitari en la baralla espanyola es completen soles al bar España,¹ soldant estalactites i estalagmites, i t'inciten a aixecar els braços com si fossis el teu admirat Luis Ocaña guanyant una etapa del Tour.

Els pocs parroquians que esmorzen al bar a aquestes hores solives et victoregen. L'amo del tros es posa a aplaudir.

—I ara què, Maties —et demana—, a treballar una mica?

Tombes el coll amb parsimònia i alces la barbata abans de respondre amb unes paraules que es faran cèlebres a Montblanc.

—Només treballa qui no sap fer res més!²

Després surts, convençut que l'alineació sobtada de les cartes del solitari és un senyal. Avui mateix engegaràs el Peirats a dida.

El pintor Maties Palau Ferré i el promotor Miquel Peirats Fenollosa han partit peres a destrallades. Després d'anys de relacions mercantils satisfactòries, un bon dia es declaren la guerra. El primer talla el subministrament de quadros amb què anava pagant, a terminis i en espècies, una casa i dos terrenys. El segon decideix denunciar-lo per incompliment de contracte al jutjat de primera instància número 2 de Reus. Un detonant són les reconsagrades escriptures, que l'ígna picardia del promotor i la desidiosa ingenuïtat de l'artista havien mantingut inèdites. En descobrir que els béns immobles no estan lliures de càrrega, el comprador acusa el venedor d'intencions innobles i es nega a lliurar-li cap més obra. A instàncies de la part demandant es practicaran les proves de confessió en judici, testifical, documental i pericial calligràfica, i a instàncies de la part demandada la de confessió en judici, documental i testifical.

Abans d'arribar als tribunals el cas ja ha tingut tant de ressò als diaris que el periodista Enrique Rubio, especialitzat en estafes i altres delictes, convenç el seu cap de secció a *Solidaridad Nacional* per publicar-ne una sèrie de reportatges.¹ Confia que la proverbial lentitud de la justícia li doni marge i adopta l'estratègia del mitjancer altruïsta que busca un acord entre les parts.

La seva insistència convenç demandant i demandat de rebre'l. Primer visita el demandat al seu estudi de Montblanc i, tot seguit, fa cap a Reus per parlar amb el demandant. L'adreça que li facilita el Peirats és tan imprecisa com la del pintor. L'un li ha donat de referència la carretera del monestir de Poblet i l'altre el cita a la carretera de Tarragona, en un mas anomenat Carpa.

Com que el constructor l'ha citat a l'hora del cafè, decideix dinar a Reus. Tria un local a tocar de la plaça de Prim i, d'entrada, demana un vermut per obrir la gana. Rubio entén el periodisme com l'art de preguntar.

—Això és Plim? —demana, assenyalant els dos gots plens d'un líquid vermell que un dels cambres porta en safata cap a la terrassa—. No l'he tastat mai. És bo?

El cambrer de la barra li canta les excel·lències del Plim, una beguda refrescant amb gust de banana que es fabrica a Reus. S'absté de fer cap broma entre el Plim i el general Prim.

—No ha vist mai l'anunci?

—A mi, Plim! —es llueix, reproduint l'anunci del Reus Deportivo.

Abans de qualsevol visita es documenta per tenir temes de conversa amb els cambres i les porteres, dues de les fonts bàsiques del periodisme que practica. També cuida especialment els taxistes, els serenos i els quiosquers. En el seu repertori reusenc d'avui, a banda del Plim, hi figuren altres localismes com *acabar al Pere Mata per perdre la xaveta* o *creure's que això és cal Boule per demanar massa*, en relació amb una família rica local. Té pendent de treure l'entrellat de la dita que assegura que a Tarragona manxen i a Reus enganxen. Li han dit que té origen ferroviari, però no ho ha acabat d'entendre.

El vermut arrossega patates, olives i lluç arrebossat que el Rubio es cruseix amb delectança. Amb la dèria d'apuntar-s'ho tot, a l'estudi de Palau Ferré no ha picat res del que li oferia el

pintor i ara el cuc de la gana comença a demanar-li a crits que el mati. Mentre mastega escolta amb interès les converses dels cambrers amb la clientela, hi fica cullerada discretament i, quan li sembla que ja ha teixit prou complicitats, demana indicacions per anar al Mas Carpa. El cambrer fa cara de no saber on para, però tan aviat com el Rubio pronuncia el cognom Peirats la cosa canvia.

—Diu que va a cal Peirats!

La resta de cambrers també el coneixen, però de seguida s'adona que la popularitat no li ve del litigi amb el pintor. De quadros ningú no en sap gran cosa, però tots li parlen de comprar i vendre.

—Comprar i vendre, menjar i beure, ficar i treure —cantusseja un dels cambrers—, però vigili amb el Peirats que li agrada molt fer el gegant índio.

Aquesta no se la sap, però el gest que fa el cambrer parant la mà mig d'amagat li dona una pista.

—Així he d'anar amb compte?

Els cambrers parlen del Peirats com si fos un potentat que s'encén els puros amb bitllets de cinc-centes pessetes. No diuen clarament com, però insinuen que té moltes influències amb un seguit d'interjeccions que tampoc costen gaire de desxifrar. Un client afegeix que ha presidit algun club esportiu de la ciutat, sense especificar quin.

—És tot un prohom —assegura.

El periodista s'apunta en un paper les indicacions per arribar a casa del prohom Peirats i, havent dinat, s'hi planta.

El Mas Carpa primer va ser una granja de gallines i conills, però ara sembla un xalet d'estiueig i al seu jardí hi ha més de tres-cents rosers.² Veu un Dodge Dart aparcat davant de la casa. El Rubio arriba una mica abans de l'hora prevista i enxampa el Peirats fent una becaina. Després d'una estona una mica més

llarga del que un convidat esperaria, li obre la porta en silenci. Només li badalla a la cara i fa el gest de fer-lo passar al saló sense tornar a badar boca.

—Gràcies —lança el Rubio a l'aire mentre el segueix.

Amb la mà li indica que sigui en una butaca, sota una gran pintura de Palau Ferré. Fins que no el sent parlar, el periodista dubta si no se les heu amb un majordom.

—Qui l'envia? Ell? —li dispara el Peirats, sense preàmbuls, assenyalant el quadre—. No acabo d'entendre el seu interès per aquest assumpte.

El Rubio se'l mira, mut i fascinat. Peirats Fenollosa s'assembla a Palau Ferré. Per un instant li passa pel cap que potser és un germà bessó de l'home que l'ha rebut a Montblanc aquest matí. Calbeja una mica més que el pintor, amb dues clapes de cabells castanys que tot just li cobreixen les temples abans de confluïr al clatell, però llueix les mateixes patilles i vesteix igual que l'artista, amb una camisa blanca coronada per dos botons descordats. El periodista sap que, de tant escriure sobre estafadors, pateix la deformació professional de la malfiança, però de seguida li sembla que ha tingut una idea peregrina. Peirats i Palau poden ser les dues cares d'una mateixa moneda, però no són germans.

—Dos no es barallen si un no ho vol —diu, per sortir del pas.

La dita té la virtut de desconcertar l'amfitrió i el Rubio ho aprofita per desplegar el seu pla diplomàtic. Es presenta com un home bo, un terme sinònim de negociador en cas de conflicte, de mitjancer. És la seva manera de dir-li que no està a favor de l'artista, com gairebé tothom que ha escrit a la premsa sobre el cas, i que ve disposat a escoltar-lo per mirar de resoldre el conflicte sense haver de dependre d'uns senyors amb toga. De mica en mica, les paraules del periodista vencen les reticències del promotor. Tot i així, el Peirats escolta amb cara de pocs amics els arguments que el Rubio esgrimeix per justificar la visita.

—Vinc d'entrevistar Palau Ferré i em penso que m'he fet càrrec de la situació —assegura—. Després de parlar-hi una estona llarga, crec sincerament que li interessarà conèixer algunes de les inquietuds que m'ha transmès.

La paraula *inquietud* sempre li funciona. És una d'aquelles cartes que posen nerviós qui les rep.

—Està bé, acompanyi'm —li ordena l'amo del tros—. Així podrà comprovar que tot plegat és un muntatge d'aquell aprofitat.

A tocar del xalet hi ha un taller. El Peirats es posa les mans a la boca i xiula, com qui crida un gos. Després, el convida a beure.

—Un whisky?

El promotor torna a cridar el gos invisible. Li demana que porti tres gots llargs amb gel i rebusca en un armari ple d'ampolles. Just quan n'acaba de triar una, apareix un home més alt, amb bigoti i perilla leninista, cabells negres i ulleres de pasta. Tragina els tres gots plens de glaçons.

—Li presento l'escultor Ortiz Serra —li diu, assenyalant l'artista—, treballa aquí al mateix taller on havia treballat abans Palau Ferré i també Morató Aragonés.

El Rubio encaixa amb l'escultor. No pot evitar pensar en els àrbitres de futbol, coneguts per tothom pels dos cognoms, sense nom de pila, una pràctica relativament recent. Quan, cinc anys enrere, va començar a arbitrar a primera divisió el col·legiat Àngel Franco Martínez algú va advertir el dictador del perill homonímic. Es podia donar el cas que el tal Franco tingués una mala actuació o, encara pitjor, cometés un error arbitral gravíssim que propiciés titulars de diari ofensius contra Franco. Des del Pardo van posar la bena abans de la ferida i van ordenar que a partir d'aquell moment tots els col·legiats fossin anomenats públicament amb els dos cognoms.

—Encantat.

—Tots treballen aquí sense contracte i sense pagar-me cap lloguer...

Ortiz Serra assenteix mentre el Peirats recita els seus mèrits amb avidesa de mànager. Presumeix d'artista resident.

—És l'autor del famós Via Crucis simbòlic de Funes, al mont Gurugú navarrès —sil·labeja el promotor, posant ullets de venedor, mentre acaba d'omplir els gots de whisky—, i el seu famós retrat de Muhàmmad V el transforma en un dels pocs artistes que ha tingut accés al rei del Marroc.

El periodista castellanomanxec, que durant la guerra va simpatitzar amb la causa republicana, serra les barres mentre pensa en la guàrdia mora de Franco. Fa tants anys que es mossega la llengua que ja no nota el dolor. No s'imagina que el Peirats es va estar prop d'un any a Argelers.

—Digue-li a aquest periodista tots els llocs on has exposat.

—Doncs a Casablanca, Rabat, Tànger, la Nacional de Barcelona, Belles Arts...

—Aquí on el veu, té obra escampada per tot el món, fins i tot a la Xina!

—La Xina? Carai, quin atreviment! —exclama el Rubio, que comença a divertir-se.

—La Xina nacionalista —fa l'escultor—, no la comunista.

—Ja ho veu —salta el Peirats—. Jo soc així. M'agrada ajudar els artistes, i sense condicions de cap mena! Després, si els ve de gust, em paguen amb alguna obra seva... O alguns, amb un disgust, com molt bé sap.

El periodista fa un glop llarg de whisky, satisfet. Ja comencen a estar a punt per parlar del tema. Rumia quina pot ser la millor pregunta per obrir la llauna, però just quan comença a formular-la, abans d'enfilar tres síl·labes seguides, l'escultor l'interromp.

—Això que diu el senyor Peirats és ben cert. Es porta molt

bé amb mi, sense que tinguem cap contracte signat! De tant en tant li regalo alguna obra, tot de manera voluntària...

El Rubio assenteix. Palau Ferré també s'ha mostrat hospitalari, però no s'havia preparat la visita. Aquí l'envaeix la sospita que han assajat com el rebrien amb un guió detallat. Intenta imaginar-se quines paraules deu haver pronunciat el Peirats per donar instruccions al seu patrocinat. S'oblida de la pregunta que anava a fer i decideix tornar al seu paper de mitjancer, d'home bo. Ja tindrà temps per fer de periodista.

—Ja li he dit, senyor Peirats, que vinc en qualitat d'home bo, d'home que intenta suavitzar el desencontre per veure si poden arribar a un acord amistós que tregui el conflicte dels tribunals.

—Doncs que em pagui el que em deu amb bitllets de mil, i llestos.

—Què li deu, el senyor Palau Ferré?

L'amfitrió surt de la sala un moment i torna amb una carpeta plena de documents.

—Milers i milers de pessetes. Aquí ho té tot, contractes, escriptures...

Barrejats amb els papers oficials, hi ha retalls de les informacions aparegudes a la premsa: *El Alcázar*, *Arriba*, *Ya*, *El Correo Catalán*, *El Noticiero Universal*...³

—Prengui's el temps que calgui per informar-se a fons.

El periodista les fulleja sota l'atenta mirada dels dos homes. En llegeix fragments, passa pàgina i es deté en algun paràgraf, com si busqués una dada. Quan ja ha comprovat que no hi ha cap retall del diari que li paga, li sembla veure una gota de suor a la calba del Peirats.

—M'ho hauria de mirar amb calma.

—El solar, que avui val tres-centes cinquanta mil pessetes, l'hi vaig vendre contra disset metres quadrats d'obra. Li he pro-

posat d'estripar el contracte i quedar en paus, tal com vam fer amb el primer, però ara no vol. Pel segon xalet li proposo que, en comptes de pagar-me'l amb els metres quadrats de pintura firmada que em deu, em pagui les dues-centes cinquanta mil pessetes equivalents. I després ja només quedarà el terreny. Ja l'hi pot dir.

El Rubio treu la seva llibreta Miquelrius⁴ i hi anota totes aquestes dades. El Peirats fa que tot sembli molt més senzill del que diuen els diaris, però això el Rubio tampoc no ho troba estrany. Ha treballat en molts mitjans de comunicació, alguns tan truculents com *El Caso*, i sap que les coses només són fàcils en la ment dels criminals.

—Però, a veure, senyor Peirats. Quants quadres li ha entregat Palau Ferré fins ara?

—Pintats a l'oli, uns quaranta-cinc. La resta són dibuixos al pastel.

—Quaranta-cinc olis? Els té aquí a casa seva?

—Ningú no n'ha de fer res, d'on són —replica el Peirats, apujant el to—. Amb el que és meu faig el que vull.

Només el dring dels glaçons trenca el silenci. Ortiz Serra aixeca el cap com si anés a fer un solo de trompeta, s'empassa el poc whisky que li quedava i es concentra en la fredor que li transmet el glaçó que ha topat amb el llavi superior.

—Vol veure els dibuixos?

El Rubio ha aguantat la mirada del Peirats fins ara.

—Doncs acompanyi'm al cobert.

Tots tres s'encaminen en silenci cap a una mena de magatzem que hi ha al fons del jardí. Una vintena de dibuixos degudament signats i emmarcats comparteixen espai amb més de quaranta caixes de whisky escocès. Les belles dones dels dibuixos els miren fixament, entre flors, galls i síndries. El Rubio s'enamora de cada cara i es pregunta si no és sempre la mateixa dona en

circumstàncies diferents. La curiositat l'empeny a acostar-s'hi com si fos en un museu, però la foscor més aviat li fa pensar en una presó. El Peirats li deu llegir els pensaments, perquè busca un altre interruptor i il·lumina una mica més la sala.

—L'artista diu que vol recuperar les obres —afirma el Rubio molt seriós, sense deixar de mirar els ulls ametllats de la dona dibuixada—, estripar els contractes i tornar-li els dos xalets i el solar.

—Això és una reacció infantil! —replica el Peirats, irat—. I comodíssim! Com que no m'agrada el que vaig firmar, ara ho estripo! De cap manera! Les obres me les quedo jo. Miri, ja li pot ben dir al senyor Palau Ferré què ha de fer si vol que retiri la demanda. Com que sembla que li dolgui pintar més per a mi, que liquidi el deute trinco-trinco i llestos. Però de tornar les obres ja entregades, res de res!

El Peirats apaga el llum. Un senyal clar.

—Un altre whisky?

La segona ronda els estava les galtes. Ortiz Serra explica una anècdota escatològica del rei Muhàmmad i el Peirats es relaxa. Ja li ha dit a l'emissari de Palau Ferré el que li havia de dir. Però el Rubio no en té prou. Emergeix el periodista, el bloc de notes a les mans i la curiositat encesa.

—En què es va basar per valorar tan poc el metre quadrat de pintura firmada per Palau Ferré?

—Què cony vol dir, tan poc? Ell l'any seixanta-quatre venia a unes quatre mil peles el metre quadrat i jo l'hi vaig valorar a deu mil dues-centes. I encara es queixa!

El Rubio ho apunta tot. Ja paladeja el reportatge que n'escriurà. Ha tractat amb molts estafadors i el que més li agrada és l'argumentari que despleguen per justificar les seves estafes. Totes les víctimes s'assemblen; cada estafador ho és a la seva manera.

—En aquella època em va comprar un xalet Morató Aragones, un altre gran pintor, i en va pagar cinc-cents mil pessetes, trinco-trinco! Palau Ferré va acceptar de pagar amb quadres. Va ser ell, que va voler pagar així! I no una, sinó tres vegades, com sant Pere! Si no tenia diners, quina culpa en tinc, jo?

—El molesta, tot l'enrenou que ha sortit a la premsa?

—Moltíssim. Si analitza objectivament la seva conducta arribarà a la conclusió que el molt espavilat ha aprofitat aquests contractes per muntar una operació propagandística tan eficaç que des del 1964 que vam començar a tenir tractes fins ara els seus quadres han multiplicat per quatre el valor de venda.

El Rubio pren nota amb cara de no creure-s'ho. Mentre reomple els gots de whisky, el Peirats s'esplaia en la seva tesi.

—Al principi, quan parlava bé de mi, l'originalitat dels nostres tractes li va servir per donar-se a conèixer. Els diaris en van començar a parlar i fins i tot va sortir per televisió. Presumia que la pintura li obria totes les portes, fins i tot les de les cases. Els tractes no han canviat, però quan li ha convingut, els ha començat a fer servir per denigrar-me. La qüestió és que es parli d'ell.

—Però és vostè qui l'ha denunciat.

—Sí, per incompliment de contracte! Per què els va firmar, si no pensava complir-los? Vull que es faci justícia. Hi tinc dret.

Quan el periodista li demana per les escriptures el Peirats canvia de tema. En teoria els immobles estaven lliures de càrrega, però després ha resultat que les escriptures estan hipotecades.

—Per això diu que vol recuperar les obres i tornar-li els xalets. No seria just, això?

—De cap manera! Vol les obres perquè, gràcies a mi, ara es cotitzen molt més. Tinc testimonis! Li he portat clients a cabassos. N'hi va haver un que li va pagar al comptat cent cinquanta

mil pessetes per un quadre, davant meu. Com ja deu saber, al contracte hi ha una clàusula que em dona dret preferent a tot el que produeixi, sempre al preu estipulat. Jo me'l podia haver quedat per deu i després vendre'l a cent cinquanta, però hi vaig renunciar. Perquè ara em pagui d'aquesta manera!

—Però el gran perjudicat ha estat ell! —li replica el periodista—. Aquesta situació li impedeix exposar des de fa molt de temps!

—No exposa perquè no vol. Miri, quan es va començar a queixar, jo li vaig proposar que fes una exposició amb totes les pintures que em donava per pagar-me. Li vaig dir que les vengués al preu que ell volgués, que en deduís les deu mil dues-centes pessetes per metre quadrat que em pertoquen i que es quedés la resta. Doncs va dir que no. Cregui'm, el seu únic interès és que parlin d'ell.

Ortiz Serra se serveix un altre whisky i torna a tapar l'ampolla, sense oferir-ne. L'escultor ja ha complert el paper encomanat i fa estona que ha desconnectat de la conversa. El Rubio continua guixant el bloc de notes amb les paraules del promotor. El Peirats recupera la carpeta i en rescata alguns retalls.

—Coneix el seu col·lega Javier de Montini?

El Rubio assenteix.

—Doncs miri què diu en aquest reportatge: «Para Palau Ferré, su moneda es la pintura. Con cuadros ha comprado un par de chalets cerca de Salou. A base de pintura ha adquirido unos terrenos en Reus. He visto que le ofrecían un automóvil de lujo a cambio de un par de obras. De ahí que él mismo diga muchas veces que no tiene dinero. Ni lo necesita. Puede vivir a base de otra moneda: la moneda de su pintura».⁵ Què li sembla?

El Peirats conserva retalls de diari que donen suport a la seva tesi. Els advocats els han inclòs entre la documentació en

presentar la denúncia contra Palau Ferré al jutjat de primera instància número 2 de Reus. La gran novetat del recent Mundial de Mèxic ha estat que els àrbitres han estrenat les targetes d'amonestació, grogues i vermelles. El Peirats, que és molt futbolero, branda la carpeta mentre crida «targeta vermella». Després la deixa caure sobre la taula de la sala d'estar. Pam.

A la tele fan futbol.